

D E C I Z I E

26 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Judecători

Tatiana Vieru

Svetlana Filincova

Luiza Gafton

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală

examinând recursul declarat de Banca Comercială „Victoriabank” Societate pe Acțiuni,

adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de administratorul insolvenței Societății cu Răspundere Limitată „Prihojanin-M”, în proces de insolvență- Oleg Muntean împotriva Băncii Comerciale „Victoriabank” Societate pe Acțiuni, Iunona Lungul cu privire la constatarea nulității contractului de fidejusiune și a acordului adițional,

împotriva hotărârii din 15 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

Prin hotărârea din 15 septembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost admisă cererea introductivă depusă de SRL „Prihojanin-M”, IDNO 1006605004608, privind intentarea procesului de insolvență în privința sa; a fost constatată insolvența debitorului SRL „Prihojanin-M”, IDNO 1006605004608 și a fost intentată procedura de insolvență în privința debitorului SRL „Prihojanin-M”, IDNO 1006605004608, cu sediul str. Maria Cibotari, nr. 37, mun. Chișinău; a fost desemnat în funcția de administrator al procedurii de insolvență Svetlana Fanari.

Prin încheierea din 19 septembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost aprobată cererea Svetlanei Fanari privind demisia din propria inițiativă din funcția de administrator al insolvenței a SRL „Prihojanin-M”; a fost desemnat Oleg Muntean în funcția de administrator al insolvenței a SRL „Prihojanin-M”.

La 09 noiembrie 2016, administratorul insolvenței SRL „Prihojanin-M”, în proces de insolvență- Oleg Muntean, a depus cerere de chemare în judecată împotriva BC „Victoriabank” SA, Iunona Lungul, solicitând constatarea și declararea nulității contractului de fidejusiune nr. VG-371 din 17 iulie 2012 încheiat între SRL „Prihojanin-M” și BC „Victoriabank” SA și a acordului adițional nr. 1 din 15 iulie 2014.

În motivarea cererii s-a invocat că în cadrul procesului de insolvență al SRL „Prihojanin-M”, BC „Victoriabank” SA a înaintat cerere privind validarea creanțelor în sumă de 256606, 44 lei, întemeindu-și cerința pe contractul de credit nr. V-370 din 17 iulie 2012 încheiat între BC „Victoriabank” SA și Iunona Lungul și pe

contractul de fidejusiune nr. VG-371 din 17 iulie 2012 încheiat între SRL „Prihojanin-M” și BC „Victoriabank” SA.

Menționează că, în baza comunicatului informativ nr. 557 din 19 octombrie 2016 eliberat de ÎS „Camera Înregistrării de Stat”, în perioada 05 martie 2010-22 noiembrie 2013, Iunona Lungul –debitorul principal al contractului de credit a deținut funcția de administrator al SRL „Prihojanin-M”.

Declară că, ulterior intentării procesului de insolvență în privința SRL „Prihojanin-M”, au fost înaintate circa 130 de cereri privind admiterea creanțelor de către investitorii în construcția blocurilor locative, iar conform contractelor de investiții, debitorul insolvent are obligația de a finisa construcția blocurilor și a le da în exploatare.

Indică administratorul insolvenței că, contractul de fidejusiune contestat a fost încheiat în perioada în care SRL „Prihojanin-M” avea deja obligații asumate față de propriii creditori.

Sușține administratorul insolvenței că, în circumstanțele în care SRL „Prihojanin-M” și-a asumat responsabilitate de a stinge datoria personală a administratorului debitorului-Iunona Lungul acumulate față de creditorul BC „Victoriabank” SA, contractul de fidejusiune este unul fraudulos care afectează drepturile creditorilor întreprinderii insolvente și în special al investitorilor, care au dreptul prioritar la stingerea creanțelor din contul masei debitoare.

Precizează că, întreg patrimoniul al SRL „Prihojanin-M”, atât la momentul semnării contractului de fidejusiune contestat, cât și ulterior intrării în starea de insolvență, era și este destinat stingerii propriilor datorii și executarea propriilor obligații asumate față de creditorii săi.

Invocă că, prin încheierea contractului de fidejusiune, prestația debitorului SRL „Prihojanin-M” este vădit mai mare decât cea primită, deoarece conform clauzelor contractuale întreprinderea insolventă urmează să stingă datoriile administratorului debitorului-Iunona Lungul acumulate față de creditorul BC „Victoriabank” SA, fără a primi anumite beneficii în schimb. Contractul de fidejusiune fiind unul cu titlu gratuit, prin încheierea acestuia, SRL „Prihojanin-M” nu primește beneficii sau alte active în schimb din contul cărora ar stinge creanțele propriilor creditori.

Afirmă că, contractul de fidejusiune contravine normelor imperative ale legii, urmează a fi declarat nul conform art. 104 lit.a),c) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012.

În cadrul ședinței de judecată, reprezentantul SRL „Prihojanin-M”-Andrei Rezuș a solicitat repunerea în termen a cererii de chemare în judecată.

Prin hotărârea din 15 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea reprezentantului SRL „Prihojanin-M”, în proces de insolvență și s-a repus în termenul de prescripție extinctivă cererea de chemare în judecată în partea declarării nule a contractului de fidejusiune; s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de depusă de administratorul insolvenței SRL „Prihojanin-M”, în proces de insolvență- Oleg Muntean; s-a declarat nul contractul de fidejusiune nr. VG-371 din 17 iulie 2012 și acordul adițional nr. 1 din 15 iulie 2014, încheiate între SRL „Prihojanin-M” și BC „Victoriabank” SA.

La 26 mai 2017, BC „Victoriabank” SA, prin intermediul reprezentantului Igor Cirimpei, a declarat recurs împotriva hotărârii din 15 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de

respingere a pretențiilor SRL „Prihojanin-M” împotriva BC „Victoriabank” SA cu privire la declararea nulității contractului de fidejusiune nr.VG-371 din 17 iulie 2012.

La 06 iunie 2017, BC „Victoriabank” SA, prin intermediul reprezentantului Igor Cirimpei, a înregistrat recursul motivat împotriva hotărârii din 15 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău, reiterând cerințele din recursul nemotivat.

În motivarea recursului s-a invocat că în contextul prevederilor art. 104 al Legii insolabilității, acțiunea poate fi introdusă în instanță în vederea anulării actelor juridice în decurs de trei ani de momentul precedent intentării procesului de insolabilitate în temeiul art. 104 lit. a) al Legii insolabilității. Astfel, contractul de fidejusiune nr. VG-371 a fost semnat la 17 iulie 2012, iar termenul de contestarea a acestuia a expirat la 17 iulie 2015, conform legislației în vigoare. În opinia recurentului, administratorul nu este în drept de a introduce astfel de cerere, iar instanța de judecată nu este în drept să o admită, din motivul depășirii termenului de contestare a actului juridic, iar o cerere de repunere în termen nu a fost depusă și examinată în cadrul ședințelor de judecată.

Consideră eronată concluzia instanței precum că contractul de fidejusiune ar fi unul fraudulos și cade sub incidența art. 104 lit. a), c) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, deoarece ar afecta drepturile creditorilor, în special ale investitorilor debitorului insolubil, iar pârâtul ar obține un profit în detrimentul creditorilor validați și respectiv aplicate eronat normele de drept material, în condițiile când BC „Victoriabank” SA nu ar avea cum să periclitizeze interesele creditorilor garantați sau ale investitorilor-persoane fizice sau juridice. Or aceste se consideră creditori garantați, creanțele cărora se sting în mod prioritar, iar BC „Victoriabank” SA ar urma să fie validată la rangul creditorilor chirografari V și astfel nu are cum să încalce interesele investitorilor.

Opinează că, este eronată concluzia instanței precum că contractul de fidejusiune a fost încheiat la 29 iunie 2012, cu termen de valabilitate până la 17 iulie 2016 când debitorul a devenit insolubil, de unde rezultă că administratorul întreprinderii nu putea să nu cunoască despre starea financiară a întreprinderii. În opinia recurentului, argumentele invocate de către instanță, sunt declarative și lipsite de suport probant, deoarece reclamantul nu a probat că la semnarea contractului de fidejusiune în 2012 administratorul debitorului urma să cunoască că în anul 2016 va deveni insolubilă.

Referitor la argumentul instanței precum că termenul de contestarea a contractului a fost omis, deoarece administratorul statutar este beneficiarul contractului și nu era cointeresat în anularea contractului de fidejusiune, indică recurentul că, la 17 august 2012, administratorul întreprinderii figura deja Nicolai Spătărel, iar ca asociați figurau alte persoane decât administratorul. Acordul adițional la contractul de fidejusiune a fost semnat de noul administrator, care nu a solicitat declararea nulității contractului de fidejusiune, cu toate că cunoștea despre existența acestuia și avea posibilitate să-l conteste încă în anul 2014 sau să refuze semnarea acordului adițional.

Argumentul precum că prestația debitorului este mai mare decât cea primită și nu primește anumite beneficii sau alte active în schimb din contul cărora ar stinge creanțele propriilor creditori, îl consideră neîntemeiat, deoarece conform art. 1146 Cod civil, prin contractul de fidejusiune, o parte (fidejutor) se obligă față de cealaltă

parte (creditor) să execute integral sau parțial, gratuit sau oneros obligația debitorului. Totodată, instanța nu indică că art. 1163 Cod civil prevede dreptul de regres al fidejursorului contra debitorului.

Conform art.8 alin.(1) al Legii insolvenței nr.149 din 29 iunie 2012, hotărârile și încheierile instanței de insolvență pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Instanța de insolvență a adoptat hotărârea contestată la data de 15 mai 2017, iar BC „Victoriabank” SA, prin intermediul reprezentantului Igor Cirimpei, a declarat recurs la 26 mai 2017, ceea ce denotă că este în termen.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului contestat prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de BC „Victoriabank” SA și va casa hotărârea instanței de insolvență, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

În conformitate cu art. 429 alin. (1) Cod de procedură civilă, pot fi atacate cu recurs deciziile pronunțate de curțile de apel în calitatea lor de instanțe de apel, cât și hotărârile pronunțate de curțile de apel în procedura de insolvență.

Conform art. 1 alin.(4) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

În conformitate cu art. 118 alin.(1), (2), (3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Partea care nu a exercitat pe deplin obligația de a dovedi anumite fapte este în drept să înainteze instanței judecătorești un demers prin care solicită audierea părții adverse în privința acestor fapte dacă solicitarea nu se referă la circumstanțele pe care instanța le consideră dovedite. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sînt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 130 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Din materialele cauzei rezultă că prin hotărârea din 15 septembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost admisă cererea introductivă depusă de SRL „Prihojanin-M”, IDNO 1006605004608, privind intentarea procesului de insolvență în privința sa; a fost constatată insolvența debitorului SRL „Prihojanin-M”, IDNO 1006605004608 și a fost intentată procedura de insolvență în privința debitorului

SRL „Prihojanin-M”, IDNO 1006605004608, cu sediul str. Maria Cibotari, nr. 37, mun.Chișinău; a fost desemnat în funcția de administrator al procedurii de insolabilitate Svetlana Fanari (f.d.5).

Prin încheierea din 19 septembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost aprobată cererea Svetlanei Fanari privind demisia din propria inițiativă din funcția de administrator al insolabilității a SRL „Prihojanin-M”; a fost desemnat Oleg Muntean în funcția de administrator al insolabilității a SRL „Prihojanin-M” (f.d.6).

În contextul prevederilor art. 66 alin.(1) lit. w) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, una din atribuțiile principale ale administratorului insolabilității este contestarea în instanța de insolabilitate, în modul stabilit de lege, a creanțelor creditorilor și a oricăror tranzacții sau transferuri.

Conform art. 5 alin. (2) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, instanța de insolabilitate dispune de competență exclusivă la judecarea, în cadrul procesului de insolabilitate, a litigiilor ce țin de masa debitoare. Dacă partea interesată invocă existența unui litigiu de drept referitor la masa debitoare, instanța de insolabilitate va judeca această cauză într-un proces separat, în procedură contencioasă, conform Codului de procedură civilă.

Conform art. 5 alin. (5) lit. g) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, una din principalele competențe ale instanței de insolabilitate în cadrul prezentei legi este judecarea acțiunilor introduse de administratorul insolabilității/lichidator privind nulitatea actelor juridice încheiate de către debitor anterior intentării procesului.

Conform art. 104 al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, pe tot parcursul perioadei de observație, al procedurii de insolabilitate, al procedurii falimentului și/sau al procedurii de restructurare, administratorul/ lichidatorul poate introduce în instanța de insolabilitate acțiuni în vederea anulării următoarelor acte juridice dacă ele afectează bunurile debitorului: a) orice act juridic fictiv sau fraudulos încheiat de debitor în ultimii 3 ani precedenți intentării procedurii de insolabilitate, care a afectat drepturile creditorilor; b) transferurile cu titlu gratuit din partea debitorului făcute în ultimii 3 ani precedenți înaintării cererii introductive, cu excepția actelor de îndeplinire a unor obligații morale sau actelor pentru binele public (de sponsorizare), în care generozitatea donatorului este proporțională patrimoniului său; c) tranzacțiile încheiate în ultimii 3 ani precedenți înaintării cererii introductive, în care prestația debitorului este vădit mai mare decât cea primită; d) transferurile de proprietate de la debitor către un creditor în contul unei datorii anterioare sau în folosul acestuia din urmă, efectuate în ultimele 4 luni precedente înaintării cererii introductive, care au ca efect creșterea sumei pe care creditorul ar urma să o primească în cazul lichidării debitorului; e) transferurile de proprietate de la debitor către un creditor în contul unei datorii anterioare sau în folosul acestuia din urmă, efectuate în ultimele 4 luni precedente înaintării cererii introductive, la care creditorul nu avea dreptul sau care nu ajunseră la scadență; f) acordarea gratuită a unui gaj sau a unei ipoteci, a oricărei alte garanții pentru o creanță care era neasigurată în ultimele 4 luni anterioare înaintării cererii introductive sau pentru o creanță a unui acționar sau asociat al debitorului într-o perioadă similară, dacă aceste creanțe nu au ajuns la scadență pînă la data intentării procedurii de insolabilitate; g) orice acte încheiate și garanții acordate de către debitor după înaintarea cererii introductive.

Astfel, prin cererea de chemare în judecată depusă împotriva BC „Victoriabank” SA, Iunona Lungul, la 09 noiembrie 2016, administratorul insolabilității SRL „Prihojanin-M”, în proces de insolabilitate- Oleg Muntean a solicitat, în temeiul art. 104 lit. a), b), c) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, constatarea și declararea nulității contractului de fidejusiune nr. VG-371 din 17 iulie 2012 încheiat între SRL „Prihojanin-M” și BC „Victoriabank” SA și a acordului adițional nr. 1 din 15 iulie 2014, invocând și prevederile art. 216 alin.(2), 218 alin.(1) Cod civil (f.d.2-4).

Prin hotărârea din 15 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea reprezentantului SRL „Prihojanin-M”, în proces de insolabilitate și s-a repus în termenul de prescripție extinctivă cererea de chemare în judecată; s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de depusă de administratorul insolabilității SRL „Prihojanin-M”, în proces de insolabilitate- Oleg Muntean; s-a declarat nul contractul de fidejusiune nr. VG-371 din 17 iulie 2012 și acordul adițional nr. 1 din 15 iulie 2014, încheiate între SRL „Prihojanin-M” și BC „Victoriabank” SA (f.d.46-50).

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că instanța de insolabilitate prin interpretarea eronată a normelor de drept în raport cu circumstanțele cauzei a concluzionat asupra temeiniciei cererii de chemare în judecată depuse de administratorul insolabilității SRL „Prihojanin-M”, în proces de insolabilitate- Oleg Muntean, concomitent dispunând, de altfel, eronat repunerea în termenul de prescripție extinctivă la depunerea cererii de chemare în judecată pe capătul de cerere privind nulitatea contractului de fidejusiune din 17 iulie 2012.

În contextul dat, Colegiul precizează că prezenta cerere de chemare în judecată a fost înaintată în temeiul art. 104 al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012.

Din sensul normei date, precitate *supra*, rezultă că la introducerea de către administratorul în instanța de insolabilitate a acțiunilor în vederea anulării actelor juridice care afectează bunurile debitorului sunt stabilite anumite termene în înaintarea acestora.

Pornind de la temeiurile invocate de administratorul insolabilității la înaintarea prezentei cereri de chemare în judecată și anume art. 104 lit. a), b), c) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, Colegiul relevă că în sensul dispozițiilor date se stabilește un termen de 3 ani, doar că începutul curgerii acestora se calculează din diferite momente. Or, în sensul lit. a), se calculează pornind de la ultimii 3 ani precedenți intentării procedurii de insolabilitate, care a afectat drepturile creditorilor; lit. b)- în ultimii 3 ani precedenți înaintării cererii introductive, cu excepția actelor de îndeplinire a unor obligații morale sau actelor pentru binele public (de sponsorizare), în care generozitatea donatorului este proporțională patrimoniului său; lit. c)-tranzacțiile încheiate în ultimii 3 ani precedenți înaintării cererii introductive, în care prestația debitorului este vădit mai mare decât cea primită.

Din materialele cauzei rezultă că la 17 iulie 2012 între SRL „Prihojanin-M”, în persoana directorului Iunona Lungul și BC „Victoriabank” SA a fost încheiat contractul de fidejusiune nr. VG-371, prin care SRL „Prihojanin-M” și-a asumat obligația de a răspunde solidar cu Iunona Lungul în fața BC „Victoriabank” SA pentru onorarea obligațiilor stipulate în contractul de credit nr. V-370 din 17 iulie

2012, în sumă de 250000 lei, cu termenul de rambursare la 17 iulie 2014 (f.d.8-9).

Astfel din textul contractului se identifică expres data încheierii acestuia și anume 17 iulie 2012, pe când procesul de insolvabilitate în privința SRL „Prihojanin-M” a fost intentat la 15 septembrie 2016, conform hotărârii instanței de insolvabilitate (f.d.5).

În această ordine de idei, Colegiul menționează că contractul respectiv nu cade sub incidența art.104 al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, deoarece termenul de trei ani se referă la actele încheiate în perioada anterioară înaintării cererii introductive –lit. b),c), care la caz a fost înaintată la 05 septembrie 2016 sau anterior intentării procesului de insolvabilitate - lit. a), or, circumstanțele cauzei denotă expres că acest contract nu a fost încheiat în aceste termene.

Colegiul apreciază ca fiind irelevantă constatarea instanței de insolvabilitate precum că prin încheierea tranzacțiilor frauduloase, inclusiv și a acestei tranzacții SRL „Prihojanin-M” a fost deposedată de activele sale și pe cale de consecință a condus în mod inevitabil la insolvabilitate întreprinderii caracterizată atât prin incapacitatea de plată, cât și imposibilitatea executării creanțelor în procesul de insolvabilitate.

Or, prin tranzacții frauduloase chiar și în interpretarea instanței de insolvabilitate, nu s-a indicat prin ce s-ar fi manifestat rea-credința la încheierea acestuia și a cui drepturi sau ce lege a fost încălcată la încheierea contractului de fidejusiune la 17 iulie 2012.

În contextul dat, Colegiul notează că însăși instanța de insolvabilitate constată precum că SRL „Prihojanin-M” ar fi un agent economic care construiește blocuri locative din contul mijloacelor financiare ale persoanelor fizice-investitori, însă această circumstanță, chiar și în condițiile încheierii contractului contestat, nu poate servi ca o confirmare în sensul că această ar fi o tranzacție încheiată conform art. 104 al Legii insolvabilității, deoarece suma pentru care s-a obligat în mod solidar cu debitorul Iunona Lungul, SRL „Prihojanin-M” în calitate de fidejutor, constituie 265070, 00 lei (pct.1.2 din contract) și nu este de ignorat faptul că acest contract a fost încheiat la 17 iulie 2012, iar la acel moment nu se pune în discuție posibilitatea unei eventuale insolvențe. Or, debitorul SRL „Prihojanin-M” construind blocuri locative, avea și o cifră de afaceri în acest sens care-i să permită desfășurarea unei astfel de activități, chiar și în condițiile când blocurile locative sunt edificate din contul investitorilor.

La acest capitol, Colegiul menționează răspunsul nr. 557 din 19 octombrie 2016 a ÎS „Camera Înregistrării de Stat” din care rezultă că SRL „Prihojanin-M” a fost înregistrată la 09 octombrie 2006 (f.d.36-37), ceea ce denotă că până la încheierea contractului de fidejusiune SRL „Prihojanin-M” avea deja aproximativ șase ani de activitate.

De asemenea, Colegiul remarcă că termenele de trei ani prevăzute la art.104 al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, sunt termene de decădere și nu trebuie confundate cu termenul de prescripție extinctivă. Caracteristic termenelor de decădere este faptul că în interiorul lor titularul trebuie să-și exercite dreptul său subiectiv printr-o dispoziție legală imperativă, să-și exercite acel drept, sub sancțiunea stingerii dreptului respectiv. Aceste termene au ca efect pierderea dreptului subiectiv și nu poate fi suspendat, întrerupt și este incompatibil cu noțiunea de repunere în termen.

În această ordine de idei, Colegiul conchide că instanța de insolvență contrar normelor de drept pertinente speței a dispus repunerea în termenul de prescripție extinctivă la depunerea cererii de chemare în judecată pe capătul de cerere privind nulitatea contractului de fidejusiune, deoarece termenul de 3 ani în sensul art. 104 Legii insolvenței este un termen de decădere și este incompatibil cu noțiunea de repunere în termen ca în cazul prescripției extinctive.

Colegiul consideră eronată concluzia instanței de insolvență precum că actele juridice solicitate a fi anulate ar cădea sub incidența art. 104 lit.a),c) al Legii insolvenței, deoarece, în speță, nu a fost confirmat faptul că aceste ar fi acte juridice frauduloase. Ori, instanța de insolvență în constatarea sa, s-a axat pe argumentele administratorului insolvenței. Chiar și în condițiile încheierii acestuia în favoarea altei persoane care ar fi obținut beneficii patrimoniale de către o altă persoană și anume Iunona Lungul, Colegiul precizează că acest fapt nu a fost probat, or, în contextul prevederilor art. 118 alin.(1) Cod de procedură civilă, invocarea acestei circumstanțe, urma a fi dovedită prin probe pertinente și concludente, deoarece însăși anexarea contractului de credit, din care ar rezulta și scopul acestuia, nu determină caracterul fraudulos a contractului de fidejusiune.

Colegiul apreciază ca fiind relevant argumentul recurentului precum că BC „Victoriabank” SA nu ar putea leza interesele creditorilor, la caz a persoanelor fizice-investitori, deoarece ultimii sunt creditori garanți în sensul art. 50 alin.(2) lit. c) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012 și în condițiile Legii insolvenței creditorii garanți au prioritate la stingerea creanțelor, pe când creanța BC „Victoriabank” SA în baza contractului de fidejusiune nu intră în această categorie.

Cu referire la supoziția instanței de insolvență precum că în sensul art. 41 al Legii insolvenței, masa debitoare este destinată doar stingerii creanțelor creditorilor debitorului, Colegiul menționează că prin semnarea contractului de fidejusiune și asumarea unor obligații pecuniare de către debitor, BC „Victoriabank” SA devine la fel creditor al debitorului.

Colegiul consideră neîntemeiată ipoteza instanței de insolvență precum că prin semnarea la 15 iulie 2014 a Acordului Adițional nr. 1, prin care ar fi fost prelungit până la data de 17 iulie 2016 termenul de valabilitate a contractului încheiat în anul 2012, când deja debitorul devenise insolvent și administratorul statutar Iunona Lungul nu putea să nu cunoască despre situația financiară a întreprinderii la semnarea contractului de fidejusiune în favoarea sa.

La acest aspect, Colegiul reține că prin Acordul Adițional nr. 1 la contractul de fidejusiune nr. VG-371 din 17 iulie 2012, încheiat la 15 iulie 2014, a fost modificat art.1.1 al Capitolului nr.1-obiectul contractului și anume fidejuserul SRL „Prihojanin-M” și-a asumat obligația de a răspunde solidar cu Iunona Lungul în fața BC „Victoriabank” SA pentru onorarea obligațiilor stipulate în contractul de credit nr. V-370 din 17 iulie 2012, în sumă de 250000 lei, cu termenul de rambursare la 17 iulie 2016 (f.d.10).

În această ordine de idei, Colegiul precizează că acest acord adițional a fost semnat de către directorul Nicolae Spatarel în numele SRL „Prihojanin-M”, care din 17 august 2012 devenise noul administrator al SRL „Prihojanin-M” și nicidecum de Iunona Lungul, ceea ce rezultă din răspunsul ÎS „Camera Înregistrării de Stat”, iar la 22 noiembrie 2013 au fost radiate din Registrul de stat datele administratorului

Iunona Lungu (f.d.36 verso).

În contextul dat nu pot fi reținute alegațiile instanței de insolvență precum că la semnarea contractului de fidejusiune (17 iulie 2012) Iunona Lungu ar fi cunoscut situația financiară a întreprinderii, în condițiile când aceasta nu a mai deținut funcția de administrator sau o altă funcție în cadrul SRL „Prihojanin-M” din 2013 de când au fost radiate datele acestea din Registrul de Stat al persoanelor juridice, iar procesul de insolvență în privința SRL „Prihojanin-M” a fost intentat la 15 septembrie 2016, chiar și peste mai mult de doi ani de la încheierea acordului adițional.

De asemenea, Colegiul apreciază ca fiind irelevante constatările instanței de insolvență precum că intrarea în incapacitate de plată și supraîndatorarea debitorului ar fi ca rezultat al gestionării cu rea credință de către Iunona Lungu a întreprinderii, deoarece aceasta a activat în funcția de administrator în perioada 05 martie 2010-17 august 2012 (înregistrat noul administrator Nicolai Spatarel).

Mai mult ca atât, în speță se contestă actele juridice încheiate, dar nicidecum nu se examinează cauzele insolvenței debitorului sau răspunderea subsidiară a organelor de conducere ale acestuia.

În consecință, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge cererea de chemare în judecată depusă de administratorul insolvenței SRL „Prihojanin-M”, în proces de insolvență- Oleg Muntean împotriva BC „Victoriabank” SA, Iunona Lungu privind constatarea nulității contractului de fidejusiune nr. VG-371 din 17 iulie 2012 încheiat între SRL „Prihojanin-M” și BC „Victoriabank” SA și a acordului adițional nr. 1 din 15 iulie 2014, deoarece argumentele invocate de către administratorul insolvenței în susținerea poziției sale nu și-au găsit confirmare prin anumite probe pertinente și concludente și au fost combătute prin cele menționate *supra*.

Or, instanța de insolvență constatând temeinicia cererii de chemare în judecată, cu atât mai mult repunând în termen pe capătul de cerere privind nulitatea contractului de fidejusiune din 17 iulie 2012, a interpretat eronat normele de drept aplicabile speței deduse judecării în raport cu circumstanțele cauzei.

Din considerentele menționate *supra*, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de BC „Victoriabank” SA și va casa hotărârea instanței de insolvență din 15 mai 2017 și va pronunța o nouă hotărâre de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de administratorul insolvenței SRL „Prihojanin-M”, în proces de insolvență- Oleg Muntean împotriva BC „Victoriabank” SA, Iunona Lungu privind constatarea nulității contractului de fidejusiune nr. VG-371 din 17 iulie 2012 încheiat între SRL „Prihojanin-M” și BC „Victoriabank” SA și a acordului adițional nr. 1 din 15 iulie 2014.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, art. 445 alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Banca Comercială „Victoriabank” S.p.A. pe Acțiuni.

Se casează hotărârea din 15 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în

cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de administratorul insolvenței Societății cu Răspundere Limitată „Prihojanin-M”, în proces de insolvență- Oleg Muntean împotriva Băncii Comerciale „Victoriabank” Societate pe Acțiuni, Iunona Lungul cu privire la constatarea nulității contractului de fidejusiune și a acordului adițional, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care:

-Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de administratorul insolvenței Societății cu Răspundere Limitată „Prihojanin-M”, în proces de insolvență- Oleg Muntean împotriva Băncii Comerciale „Victoriabank” Societate pe Acțiuni, Iunona Lungul cu privire la constatarea nulității contractului de fidejusiune și a acordului adițional.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Svetlana Filincova

Luiza Gafton

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală